

6. Булатов Е. В. Структура хозяйственно-правового статуса высших учебных заведений частной формы собственности / Е. В. Булатов, И. Н. Остривный // Экономика та право. — 2010. — № 1. — С. 61-66.

7. Огаренко Є. А. Адміністративно-правове регулювання діяльності вищих навчальних закладів в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / / Є. А. Огаренко ; Класич. приват. ун-т. — Запоріжжя, 2010. — 20 с.

8. Дерев'яно Б. В. Порядок створення навчальних закладів та його правова природа / Б. В. Дерев'яно // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності; Донецький юрид. ін-т ЛДУВС ім. Е. О. Дідоренка. Збірник наукових праць. — 2012. — № 1 (48). — С. 167-171.

9. Про освіту : Закон України : від 23.05.1991 р., № 1060—XII // Відомості Верховної Ради УРСР. — 1991. — № 34. — Ст. 451.

10. Про вищу освіту : Закон України : від 17.01.2002 р., № 2984—III // Відомості Верховної Ради України. — 2002. — № 20. — Ст. 134.

11. Про порядок створення, реорганізації і ліквідації навчально-виховних закладів : Постанова Кабінету Міністрів України від 05.04.1994 р. № 228 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/228-94-p>.

УДК 342.9

Лук'янова М.Л., начальник управління державної виконавчої служби Головного управління юстиції у Рівненській області

Контроль та нагляд за додержанням законодавства, що регламентує розгляд скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб державної виконавчої служби

У статті надано визначення поняттю «контроль», «нагляд», з'ясовано їх загальні особливості та співвідношення між собою, а також визначено органи, які здійснюють контроль та нагляд за додержанням законодавства, що регламентує розгляд скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб державної виконавчої служби.

Ключові слова: контроль, нагляд, посадові особи, державна виконавча служба.

В статье предоставлено определение понятию «контроль», «надзор», выяснены их общие особенности и соотношения между собой, а также определены органы, которые осуществляют контроль и надзор за соблюдением законодательства, которое регламентирует рассмотрение жалоб на действия или бездействие должностных лиц государственной исполнительной службы.

Ключевые слова: контроль, надзор, должностные лица, государственная исполнительная служба.

The article provided a definition of “control”, “supervision”, clarified their common features and the relationship between them, and also the bodies exercising control and supervision over the observance of legislation regulating the consideration of complaints about acts or omissions of officials of executive service.

Keywords: control, supervision, officials, executive service.

Постановка проблеми. На сьогодні демократичні реформи, які відбуваються в процесі становлення та розвитку державно-правової системи вимагають неабиякої уваги з боку як державних органів, так і самих громадян. Адже дані реформи, в першу чергу, спрямовані на забезпечення механізму захисту прав та свобод особи,

створення громадянського суспільства, децентралізації правління й зміцнення економічної діяльності. Серед факторів, які впливають на функціонування державно-правової системи значне місце посідає інститут законності. І це не дивно, адже суб'єкти управління, реалізуючи свої функції та повноваження, повинні здійснювати правозастосовну діяльність відповідно до принципу законності.

Стан дослідження. Тематики контролю і нагляду за додержанням законодавства, що регламентує розгляд скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб державної виконавчої служби торкалися у своїй праці різні науковці, серед числа яких, першочергово, необхідно виділити наступних: Б. Я. Бачук, О. П. Ботезат, В. М. Гарашук, Л. І. Гомберг, Л. В. Коваль, В. К. Колпаков, М.С. Шалумов, М. М. Щупеня та інші. Тим не менш, незважаючи на внесок даних вчених, проблематика наукового дослідження не є достатньо обґрунтованою і науково розкритою, що й зумовлює її *актуальність*, а також визначає її *мету*. *Завданням* статті є проведення теоретичного дослідження сутності контролю й нагляду за додержанням законодавства, що регламентує розгляд скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб державної виконавчої служби. *Наукова новизна* статті полягає у тому, що надано визначення поняттю «контроль», «нагляд», з'ясовано їх загальні особливості та співвідношення між собою, а також визначено органи, які здійснюють контроль та нагляд за додержанням законодавства, що регламентує розгляд скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб державної виконавчої служби.

Виклад основного матеріалу. В умовах сьогодення належне забезпечення законності й дисципліни, громадського правопорядку і безпеки, конституційних прав і свобод громадян, законних інтересів юридичних осіб у суспільстві можливе лише завдяки інституту контролю та нагляду, який відіграє неабияку роль у повсякденному житті, як самих громадян, так і державних органів.

Однією з головних причин, що зумовлюють виникнення гострих соціально-економічних, екологічних, правових, культурних та політичних проблем в Україні, є відсутність належного контролю та нагляду за управлінською діяльністю посадових осіб та реалізацією громадянами своїх прав та свобод. Адже контрольні та наглядові функції дають можливість забезпечити належне функціонування державних органів, забезпечити неухильне дотримання державними службовцями конституційних прав та свобод громадян, що дає можливість уникнути будь-якого безладу у суспільстві.

Як і будь-який орган, органи Державної виконавчої служби в процесі здійснення виконавчого провадження повинні неухильно дотримуватись та гарантувати безумовне примусове виконання виконавчих документів у порядку, передбаченому чинним законодавством України, при цьому не допускати порушення прав та законних інтересів фізичних і юридичних осіб. Досягнення вказаної мети можливе саме завдяки контрольним та наглядовим процедурам, які є гарантією додержання й охорони прав та свобод приватних осіб та унеможливлення використання покладених контрольних повноважень задля власних інтересів.

На думку В.М. Гарашука, контроль та нагляд є основними адміністративними засобами превенції, виявлення й припинення порушень законодавства, факторами, що дисциплінують поведінку службовців державного апарату та громадян як у сфері управління, так і в суспільстві взагалі. Це те, що робить «прозорою» для суспільства діяльність держави, а для держави — внутрішньо суспільні відносини [1, с. 4].

Дослідження загальних особливостей контролю та нагляду за додержанням законодавства у сфері виконавчого провадження є однією з нагальних потреб сьогодення

Україні, що пояснюється таким. По-перше, сучасні юридичні науки в процесі наукового розвитку використовують вітчизняний та зарубіжний досвід і досягнення в галузі дослідження соціального та державного контролю. По-друге, визначені в науковій літературі поняття «контроль» та «нагляд» за своїм змістом є синонімічними, що потребує подальшого дослідження і уточнення для однакового розуміння та сприйняття. По-третє, на сьогоднішній день відсутня єдина думка щодо елементного складу поняття контролю.

Перш ніж перейти до розгляду особливостей контролю та нагляду за додержанням законодавства, що регламентує розгляд скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб державної виконавчої служби, потрібно визначитись із понятійним апаратом і з'ясувати значення термінів «контроль» і «нагляд» та їх співвідношення між собою.

Так, в науковій літературі панує думка, що нагляд — це окрема форма контролю, яка характеризується тим, що здійснюється державними органами і посадовими особами не на постійній і безперервній основі стосовно відносин, органів та осіб, які їм не підлегли та не підпорядковані. Натомість контроль здійснюється постійно і безперервно щодо органів, осіб та відносин, які є підпорядкованими. Однак можна говорити про те, що контроль та нагляд мають спільні цілі — забезпечення законності, правопорядку, підвищення ефективності публічного управління, але здійснюються в нетотожних законодавчо встановлених формах.

Метою статті є дослідження контролю та нагляду за додержанням законодавства, що регламентує розгляд скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб державної виконавчої служби, проаналізовано їх загальні особливості та співвідношення між собою, а також визначено органи, які здійснюють цей нагляд і контроль. Для досягнення визначеної мети необхідно вирішити такі завдання: надати визначення поняттю «контроль», «нагляд», з'ясувати їх загальні особливості та співвідношення, а також визначити органи на яких покладено здійснення нагляду та контролю за додержанням законодавства, що регламентує розгляд скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб державної виконавчої служби.

В юридичній літературі загальнотеоретичним проблемам контролю і нагляду приділяється значна увага. Зокрема, питання змісту нагляду та контролю певною мірою висвітлювалися у працях В.Б. Авер'янова, О. Андрійко, Д.М. Бахраха, О. Бандурки, Ю.П. Битяка, А. Васильєва, М. Вітрука, І. П. Голосніченка, Р. Калужного, С. Ківалова, Л. Ковалюк, В. В. Копейчикова, Н. Нижника, В. Опришка, П. М. Рабіновича, А. Селіванова, В. Сіренка, В. Сухоноса, В. Цветкова, В. Чиркіна, О. Фрицького, Ю. Хилька, Ю. С. Шемчушенка та інших науковців, котрі вважають, що нагляд і контроль — це різні форми перевіркової діяльності уповноважених на таку діяльність державних органів або громадськості.

Спеціалісти Міністерства юстиції — Б. Я.Бачук, О. П. Ботезат, М. М. Щупеня, вважають, що сутність контролю за діяльністю державних виконавців полягає у спостереженні та перевірці їх діяльності відповідно до вимог, визначених законодавством, а також у запобіганні та виправленні можливих помилок і неправомірних дій, що перешкоджають такій діяльності. Предметом контролю за діяльністю державних виконавців є законність, повнота і своєчасність виконання рішень [2].

В свою чергу Л.І. Гомберг відповідаючи на питання, що таке контроль, зазначає, що призначенням контролю є дослідження того, наскільки виконання відповідає «встановленим вимогам, чи то вони продиктовані законодавством, звичаєм або просто розумом» [3, с. 86].

В. М. Плiшкін визначає контроль як загальну функцію управління, що являє собою нагляд та перевірку відповідності функціонування об'єкта прийнятим управлінським рішенням, визначення результатів їх виконання, виявлення недопустимих відхилень від відповідних законів, норм, стандартів, наказів від принципів організацій та регулювання діяльності, яка перевіряється.

Таким чином, аналізуючи підходи вчених до розуміння поняття «контроль», слід зауважити на тому, що контроль - це система різних за формою дій, що реалізуються суб'єктами контролю задля керування, регулювання та координування поведінки людей та відносин, які виникають у суспільстві.

На відміну від контролю, «нагляд» тлумачиться як спостереження з метою перевірки. Призначення нагляду полягає у виявленні та профілактиці правопорушень, усуненні їх наслідків та притягненні винних до відповідальності, без права втручання в оперативну та господарську діяльність піднаглядних об'єктів, зміненні чи скасуванні актів управління [4, с. 223-224].

У наукових роботах можемо спостерігати різні трактування поняття «нагляд». Так, на думку М.С. Студенікіної, «нагляд – свого роду звужений контроль, однак звужений лише у сфері свого застосування» [5, с. 25].

Під наглядом у науковій літературі розуміють здійснення спеціальними державними структурами цільового спостереження за дотриманням виконавчо-розпорядчими органами, підприємствами, установами і організаціями та громадянами правил, передбачених нормативними актами [6, с. 256].

Зокрема, науковець Л. Г. Коняхін вважає, що нагляд - це здійснення спеціальними державними структурами цільового спостереження за додержанням виконавчо-розпорядчими органами, підприємствами, установами й організаціями та громадянами правил, передбачених нормативними актами. А суть контролю полягає в тому, що суб'єкт контролю здійснює облік і перевірку того, як контрольований об'єкт виконує покладені на нього завдання і реалізує свої функції [7, с. 346].

Отже, аналізуючи вищевикладене поняття «нагляд» можна визначити в такій інтерпретації – це здійснення спеціально уповноваженими органами цільового спостереження за станом законності, фіксації його порушень і вжиття заходів щодо притягнення порушників до відповідальності.

Аналізуючи дані поняття та їх співвідношення між собою, можна дійти висновку, що ототожнювати терміни «контроль» і «нагляд» не можна. Тому необхідно їх чітко розмежувати, оскільки «нагляд» за своїм правовим статусом і юридичною природою має бути на рівень вищим, ніж «контроль». Оскільки нагляд порівняно з контролем є більш вузьким видом діяльності і за своєю юридичною природою є видом контролю із забезпечення законності, дотримання спеціальних норм, виконання загальнообов'язкових правил, що містяться у законах і підзаконних актах.

Щодо контролю, то в залежності від суб'єктів, яким надано право здійснювати контроль за дотриманням законодавства про розгляд скарг, виділяють такі його види: 1) парламентський; 2) президентський; 3) адміністративний; 4) судовий; 5) громадський.

Дані види контролю різняться між собою формами та межами його здійснення, а також юридичними засобами (повноваженнями), якими наділені контролюючі суб'єкти щодо усунення виявлених порушень законодавства про розгляд скарг.

Нагляд за додержанням законодавства, що регламентує порядок розгляду скарг здійснює прокуратура України.

Прокурорський нагляд - самостійна форма контрольної влади, що від здійснення класичного контролю відрізняється багатьма чинниками, притаманними лише прокурорській системі, передусім обсягом покладених на органи прокуратури функцій і повно важень та специфічними методами їх реалізації [8, с. 82].

Стосовно прокурорського нагляду як способу забезпечення законності під час оскарження нормативно-правових актів, слід зазначити, що В.М. Гаращук, наприклад, розглядає його як юридичний аналіз стану справ з додержання законності й дисципліни в суспільстві, який здійснюється прокуратурою із застосуванням відповідних даних, наданих їй законодавством форм, але без безпосереднього втручання в оперативну та іншу діяльність юридичної чи посадової особи, громадянина [9, с. 54].

Розглядаючи питання нагляду варто відзначити, що законодавцями розроблений Проект нового Закону України «Про прокуратуру» від 30.07.2013 року, яким буде внесено зміни в нормативно-правові акти. Відтак у чинні нормативно-правові документи буде внесено ряд змін, якими буде виключено повноваження прокуратури здійснювати загальний нагляд, як це було передбачено Законом України «Про звернення громадян», «Про виконавче провадження».

Отже, розкривши загально-теоретичні аспекти, необхідно особливу увагу звернути на проблемні питання здійснення контролю та нагляду за додержанням законодавства, що регламентує розгляд скарг на дії чи бездіяльність саме посадових осіб державної виконавчої служби.

Діяльність органів ДВС, в тому числі і розгляд скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб ДВС контролюється Міністерством юстиції України та його органами на місцях (внутрішній контроль). Так, у пункті 4.44 Наказу Міністерства юстиції України «Про затвердження положень про територіальні органи Міністерства юстиції України» від 23.06.2011 р. № 1707/05, зазначено, що Головне управління юстиції відповідно до покладених на нього завдань здійснює через структурні підрозділи, що забезпечують реалізацію повноважень ДВС, контроль за організацією роботи структурних підрозділів районних, районних у містах, міських (міст обласного значення), міськрайонних, міжрайонних управлінь юстиції, що забезпечують реалізацію повноважень ДВС.

Дана позиція передбачена ст. 83 Закону України «Про виконавче провадження» та ст. 10 Закону України «Про Державну виконавчу службу», де сказано, що контроль за законністю виконавчого провадження здійснюють Міністерство юстиції України через Департамент державної виконавчої служби, а Головне управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головні управління юстиції в областях, містах Києві та Севастополі - через відповідні управління державної виконавчої служби [10,11].

Контрольні повноваження щодо розгляду скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб ДВС передбачено також і Наказом Міністерства юстиції України «Про затвердження Порядку особистого прийому громадян у Державній виконавчій службі України» від 27.10.2011 р. № 3231/5, де зазначено, що особистий прийом громадян проводиться Головою ДВС України, першим заступником Голови ДВС України, заступником Голови ДВС України здійснюється лише за попереднім записом у дні та години, визначені графіком особистого прийому громадян, затвердженим ДВС України.

Відповідно до п. 9 даного Наказу структурний підрозділ ДВС України з питання забезпечення проведення особистого прийому громадян складає списки громадян, які виявили бажання потрапити на особистий прийом до Голови ДВС України або до

його заступників, та подає матеріали, викладені у зверненнях громадян, що увійшли до цього списку, для вивчення та опрацювання до структурних підрозділів апарату ДВС України відповідно до їх компетенції не пізніше ніж за сім днів до прийому. Відповідно до п. 19 Наказу письмові та усні звернення (пропозиції, заяви і скарги), подані під час особистого прийому, передаються до структурного підрозділу ДВС України з питань діловодства та контролю для реєстрації відповідно до Інструкції з діловодства за зверненнями громадян в органах державної влади і місцевого самоврядування, об'єднаннях громадян, на підприємствах, в установах, організаціях незалежно від форм власності, в засобах масової інформації, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 14.04.97 N 348. Тобто, подані скарги перебувають під належним контролем відповідного структурного підрозділу ДВС. Отже, контроль щодо розгляду скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб ДВС здійснюється Міністерством юстиції України та його органами на місцях, а також структурним підрозділом ДВС України з питань діловодства та контролю.

Окрім внутрішнього (відомчого) контролю, існує ще й позавідомчий контроль за діяльністю державних виконавців з боку суду, Президента України та Верховної Ради.

Так, суди розглядають скарги на дії державних виконавців і приймають відповідні рішення, що є обов'язковими для державних виконавців. Зокрема, нормами глави 31-Г Цивільно-процесуального кодексу України (далі – ЦПКУ) передбачено, що за скаргою на дії державного виконавця суддя постановляє рішення, що може бути оскаржене у загальному порядку. Рішення суду за скаргою, не пізніше 10 днів після набуття ним чинності, надсилається до відповідного відділу ДВС для виконання та заявнику. Про його виконання ДВС повідомляє суд і заявника не пізніше, ніж у місячний термін із дня одержання цього рішення [12, с. 27].

Контроль за діяльністю ДВС здійснює також Президент України за допомогою Головного контрольного управління Секретаріату Президента України, яке, відповідно до своїх повноважень, може здійснювати перевірку виконання органами виконавчої влади, їх посадовими особами указів та розпоряджень Президента України.

Дієвим напрямком парламентського контролю є контроль за дотриманням конституційних прав і свобод людини й громадянина в усіх сферах діяльності держави, який провадиться згідно з ст. 101 Конституції України та Закону “Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини” й покладено на Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини (далі – уповноважений). Омбудсман – це посадова особа, яка наділена повноваженнями щодо розгляду звернень громадян, іноземців та осіб без громадянства щодо порушення прав людини з боку державних органів та посадових осіб. Згідно зі ст. 85 Конституції України та ст. 18 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, омбудсман щорічно подає до Верховної Ради доповідь про стан дотримання та захисту прав і свобод людини в Україні. За результатами розгляду доповіді Уповноваженого парламент приймає відповідну постанову та вживає адекватні заходи впливу до порушників законодавства України.

Контроль за додержанням законодавства, що регламентує розгляд скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб державної виконавчої служби передбачено і Законом України «Про звернення громадян», а зокрема ст. 28 визначає, що контроль за дотриманням законодавства про звернення громадян відповідно до своїх повноважень здійснюють Верховна Рада України, народні депутати України, Президент України, Кабінет Міністрів України, Уповноважений з прав людини Верховної Ради України, Верховна Рада

Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські, районні, районні в містах Києві та Севастополі державні адміністрації, сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі комітети, депутати місцевих рад, а також міністерства, інші центральні органи виконавчої влади щодо підпорядкованих їм підприємств, установ та організацій.

Контроль за діяльністю посадових осіб ДВС здійснюється не лише Президентом України, Кабінетом Міністрів України, Парламентом, судовими органами, але й громадськістю (контроль з боку громадськості - громадський контроль). Його суб'єктами є громадські організації, трудові колективи, органи самоорганізації населення, збори громадян за місцем проживання, громадяни. Даний контроль здійснюється Громадською Радою, діяльність якої регулюється Типовим положенням про громадську раду при міністерстві, іншому центральному органі виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласній, Київській та Севастопольській міській, районній, районній у м. Києві та Севастополі державній адміністрації, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України «Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики» від 03.11.2010 р. № 996, де визначено, що Громадська рада при міністерстві, іншому центральному органі виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласній, Київській та Севастопольській міській, районній, районній у м. Києві та Севастополі держадміністрації (далі - громадська рада) є постійно діючим колегіальним виборним консультативно-дорадчим органом, утвореним для забезпечення участі громадян в управлінні державними справами, здійснення громадського контролю за діяльністю органів виконавчої влади, налагодження ефективної взаємодії зазначених органів з громадськістю, врахування громадської думки під час формування та реалізації державної політики.

Не менш важливе значення при розгляді скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб Державної виконавчої служби має і нагляд прокурора. Проте аналізуючи норми Проекту Закону України «Про прокуратуру» від 30.07.2013 року можна побачити, що з прийняттям даного Закону прокурор не матиме права здійснювати нагляд за додержанням законодавства про розгляд скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб ДВС.

Так, в умовах сьогодення прокуратура перш за все здійснює нагляд за дотриманням законності у виконавчій сфері (на підставі заяв та інших повідомлень про порушення закону, які вимагають прокурорського реагування), що необхідно розглядати як одну з гарантій додержання прав громадян і юридичних осіб. Функцію нагляду за додержанням і застосуванням законів у цій сфері правовідносин прокуратура продовжує виконувати відповідно до п. 9 Перехідних положень Конституції України та Закону України від 12 липня 2001 р. № 2663-III «Про внесення змін до закону України “Про прокуратуру” [13].

Так, ст. 12 Закону України «Про прокуратуру» визначає, що прокурор здійснює нагляд за додержанням вимог законодавства щодо порядку розгляду скарг всіма органами, підприємствами, установами, організаціями та посадовими особами [14].

Дане твердження містить і ст. 29 Закону України «Про звернення громадян», яка передбачає, що нагляд за дотриманням законодавства про звернення громадян здійснюється Генеральним прокурором України та підпорядкованими йому прокурорами. Відповідно до наданих їм чинним законодавством повноважень вони вживають заходів до поновлення порушених прав, захисту законних інтересів громадян, притягнення порушників до відповідальності [15]. Проте, з прийняттям нового Закону України «Про прокуратуру» норма даної статті буде виключена, оскільки в проект

даного Закону у прокуратури забирають функцію загального нагляду, тобто вона не передбачена в цьому Проекті. Нагляд за дотриманням законодавства прокуратура може здійснюватись через представництво осіб.

Як зазначено у листі Генеральної прокуратури України від 10.09.2003 р., скарги на невиконання рішень суду посадовими особами підприємств, організацій, установ та ін., необхідно розглядати на загальних підставах згідно зі Законом України «Про прокуратуру» та Закону України «Про звернення громадян».

Положення щодо прокурорського нагляду містяться також і в наказі Генеральної прокуратури «Про організацію прокурорського нагляду за додержанням і застосуванням законів» № 3 гн./1 від 24.12.2012 р., де сказано, що з метою забезпечення належної організації нагляду за додержанням і застосуванням законів та підвищення його ефективності, керуючись статтею 15 Закону України «Про прокуратуру» органам прокуратури забезпечити належний нагляд за додержанням і застосуванням законів. Так, згідно наказу, основним завданням прокурорського нагляду за додержанням і застосуванням законів вважати захист від неправомірних посягань гарантованих Конституцією та законами України прав і свобод людини та громадянина, державних та суспільних інтересів. При цьому, що стосується скарг, то перевірки за заявами та скаргами фізичних і юридичних осіб, зверненнями та запитамі депутатів усіх рівнів, крім заяв та повідомлень про кримінальне правопорушення, проводити лише у разі їх попереднього розгляду компетентними органами виконавчої влади, державного нагляду (контролю), органами місцевого самоврядування, посадовими чи службовими особами відповідного рівня або неприйняття ними рішень з цих питань у встановлені строки [16]. Під час перевірок у міністерствах і відомствах, місцевих органах виконавчої влади, органах місцевого самоврядування, державного нагляду (контролю) та управління, на підприємствах, в установах і організаціях прокурор має право перевіряти законність і повноту вжитих заходів щодо усунення порушень закону, притягнення винних осіб до відповідальності. Згідно проекту Закону України «Про прокуратуру» органи прокуратури позбавляються повноважень на здійснення перевірок, за ними залишається лише право внесення застереження до відповідних органів, рішення, дія або бездіяльність яких порушують, або становлять загрозу порушення інтересів особи. Тобто наглядова діяльність прокуратури звужується, адже основною її функцією відповідно до Проекту залишається представництво інтересів осіб.

Висновок. Отже, як бачимо прокурор займає неабияке становище при здійсненні нагляду за додержанням законодавства, яке регламентує розгляд скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб державної виконавчої служби, що полягає у можливості здійснення нагляду за законністю актів та дій державного виконавця, інших учасників виконавчого провадження, а також осіб, які залучаються до проведення виконавчих дій.

Тому, аналізуючи вищевикладене, можемо зробити висновок, що контроль та нагляд за додержанням законодавства, що регламентує розгляд скарг на дії чи бездіяльність посадових осіб державної виконавчої служби відіграють неабияке значення, адже дозволяють виявити порушення в повсякденній діяльності посадових осіб ДВС та вжити всіх необхідних заходів задля відновлення порушених прав та інтересів. Адже саме завдяки контрольним та наглядовим функціям, які здійснюються у сфері державного управління можна належно забезпечити законність і дисципліну, громадський правопорядок і безпеку, належний захист конституційних прав і свобод громадян, законних інтересів юридичних осіб у суспільстві.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Гарашук В. М. Теоретико-правові проблеми контролю та нагляду у державному управлінні : дис. ...д-ра. юрид. наук : 12.00.07 / В. М. Гарашук ; Нац. юрид. академія ім. Ярослава Мудрого. — Х., 2003. — 412 с.
2. Бачук Б. Я., Ботезат О. П., Щупеня М. М. Здійснення контролю за законністю виконавчого провадження // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.minjust.gov.ua/0/5178>
3. Гомберг Л. І. Предмет и объекты контроля в сельскохозяйственных предприятиях : [учебное пособие для студ. сельскохозяйственных вузов] / Бутынец Ф.Ф. — К. : Украинская сельскохозяйственная академия, 1976. — 108 с.
4. Адміністративне право України : [підручник для юрид. вузів і фак.] / Ю. П. Битяк, В. В. Богущкий, В. М. Гарашук [та ін.] ; за ред. Ю. П. Битяка. — Х.: Право, 2000. — 520 с.
5. Студеникина М. С. Государственные инспекции в СССР / М. С. Студеникина. — М. : Юрид. лит., 1987. — 108 с.
6. Коваль Л. В. Адміністративне право України: Курс лекцій. - К., 1998. — 348 с.
7. Колпаков В. К. Адміністративне право України: Підручник. - К.: Юрінком Інтер, 1999.- 736 с.
8. Шалумов М.С. Прокурорский надзор и государственный контроль за исполнением законов: разграничение компетенции и ответственности / М.С. Шалумов // Государство и право. — 1999. — № 1. — С. 79—85.
9. Гарашук В. М. Контроль та нагляд у державному управлінні: [монографія] / В.М. Гарашук. — Х. : Фоліо, 2002. — 176 с.
10. Про виконавче провадження: Закон України від 21.04.1999 № 606-XIV — [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/606-14>
11. Про Державну виконавчу службу: Закон України від 24.03.1998 № 202/98-ВР — [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/202/98-вр>
12. Фоменко А. Правові аспекти та практичні проблеми оскарження дій або бездіяльності органів і посадових осіб державної виконавчої служби / А. Фоменко, В. Баранова // Трибуна [Текст]. — 2008. — № 27. — С. 25—29.
13. Шинальський О. Організація та забезпечення прокурорського нагляду за додержанням законів при виконанні покарань у вигляді штрафу та конфіскації майна // Вісник прокуратури. — 2006. — № 4. — С. 9-22.
14. Про прокуратуру: Закон України від 05.11.1991 № 1789-XII: - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1789-12>
15. Про звернення громадян: Закон України від 02.10.1996 № 393/96-ВР — [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/393/96-вр>
16. Про організацію прокурорського нагляду за додержанням і застосуванням законів: наказ Генеральної Прокуратури № Згн/1 від 24.12.2013 р. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: // http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/GP12034.html